

Θεωρήστε ότι ο θείος Πέτρος πριν τον θάνατό του συνέταξε μία πνευματική διαθήκη, με την οποία απευθυνόταν στους νέους επιστήμονες, προκειμένου να τους συμβουλευσει σχετικά με το κοπιώδες λειτούργημά τους. Τι πιστεύετε ότι θα τους έλεγε;

Αξιότιμοι Συνάδελφοι,

Μάλλον αυτά τα λόγια είναι τα τελευταία που διαβάζετε από εμένα, ένα «λαμπρό» υποτίθεται μυαλό, μία χρυσή στην πραγματικότητα μετριότητα, έναν παρία της Επιστημονικής Κοινότητας. Και όμως, είμαι εδώ για να σας προτρέψω να συνεχίσετε να αγωνίζεστε, να μην παρατήσετε ποτέ το κοπιώδες λειτούργημά σας, γιατί υπάρχει πάντα ελπίδα.

Απευθύνομαι σε εσάς που σπουδάζετε χρόνια ολόκληρα, σε εσάς που βάλατε σε δεύτερη μοίρα την προσωπική σας ζωή, την καλοπέρασή σας. Σε εσάς που αδιαφορήσατε για τα εφήμερα αγαθά, σε εσάς που σας εγκατέλειψαν φίλοι και γνωστοί, επειδή δεν κατάλαβαν ποτέ την αποστολή σας.

Κλείστε τα αυτιά σας στις Σειρήνες της πλάνης. Ανοίξτε το μυαλό σας στην Επιστήμη. Δεχτείτε πρόθυμα το καινούριο, το διαφορετικό. Αγνοήστε τους ψιθύρους της ενδεχόμενης αποτυχίας, τις αμφιβολίες τόσο τις δικές σας, όσο και των υπολοίπων, επιστημόνων και μη. Δουλέψτε με αφοσίωση σε αυτό που επιλέξατε και κυρίως τολμήστε. Τολμήστε το ανήκουστο, το καινοτόμο, το κατά κάποιους παράλογο, μάταιο ή αναπόδειχτο. Μη βάλετε ποτέ φραγμούς ούτε στη σκέψη σας, ούτε στο όραμά σας. Προσέξτε μονάχα αυτό: μην αρνηθείτε να συνεργαστείτε. Να έχετε πάντα στο νου σας ότι η ομαδικότητα ξεπερνά την ατομικότητα. Βάλτε στην άκρη, λοιπόν, το υπερτροφικό «εγώ» σας και βαδίστε από κοινού με τους συναδέλφους σας στην επιτυχία. Προπαντός, «σηκώστε με σεμνότητα το χρέος που σας ανήκει»,* όπως κάποτε προέτρεψε εμάς τους Έλληνες ένας σπουδαίος Επιστήμων, ένας σπουδαίος Άνθρωπος.

Ίσως, θεωρήστε όλα τα παραπάνω απλούς συναισθηματισμούς ενός σκουριασμένου μυαλού. Δε σας μιλώ, όμως, σαν Επιστήμονα, αλλά σαν φίλος, σαν πατέρα, σαν αδερφός. Ίσως, μια μέρα, όντας κορυφαίοι επιστήμονες, γεμάτοι γνώση, εμπειρία και επιτυχία, αλλά απόλυτα μόνοι στην κορυφή, αναρωτηθείτε, γιατί ποτέ κανείς από τους «Μεγάλους Δασκάλους» σας δε σας προειδοποίησε, δε σας προφύλαξε. Ίσως έτσι, εσείς αποφύγετε την άβυσσο που караδοкеί τώρα απειλητικά να ρουφήξει το μυαλό μου, το «είναι» μου, οδηγώντας με στη λήθη, στην απόλυτη λησμονιά.

Με εκτίμηση,

Πέτρος Παπαχρήστου

*Το απόσπασμα ανήκει στον Καθηγητή Δημήτρη Μαρωνίτη.